

El nou llibre de Vilatorreta

No feia pas gaire temps, l'Àlex havia llegit a la seva àvia l'únic conte que guardava de quan era petita. Pertanyia a la col·lecció «Els contes de Vilatorreta», un petit poble a prop del mar on els habitants eren animals i persones que conviuen junts sense cap problema. La iaia Duli en guardava un record ben especial, de les històries. Quan era una nena, els havia rellegit un munt de vegades!

Com que li havia agradat tant tornar-lo a sentir, la iaia li va proposar al seu net si volia fer d'explorador amb ella.

Anirien a buscar allà on fos qualsevol altre llibre de Vilatorreta. I a més li dirien a la germana de l'Àlex, la Mireia, que els acompanyés.

Un dia que anaven amb la mare, van passar per davant d'una llibreria dedicada als llibres antics. Allò era el que necessitaven! Un cop a dins, van començar a remenar, fins que la Mireia, molt contenta, va exclamar:

—Mireu! Ja el tinc! L'he trobat!!!

Ben bocabadats, no podien deixar de mirar la portada del llibre. Que bé! Era la primera llibreria de vell on anaven. Allò sí que va ser sort! En tornar cap a casa, la Mireia va dir al seu germà:

—Saps què? Demà el portaré a la iaia!

L'endemà, mentre la Mireia anava cap a casa de l'àvia, pensava en el llibre que acabava de llegir. Fins aquell moment, era el que més li havia agradat de tots! Se l'havia rellegit tants cops, que gairebé se'l sabia de memòria.

«Potser quan jo sigui una iaia, aquest llibre serà tan important per a mi com els contes de Vilatorreta per a la iaia Duli», s'anava dient. I rumiant, rumiant, la nena va arribar a casa de l'àvia. Després de fer-li uns quants petons, li va dir que li duia un regal.

